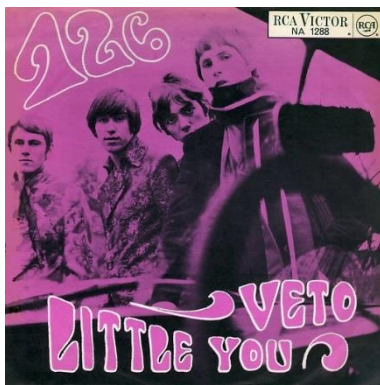

Anekdoter

1-2-6: Veto

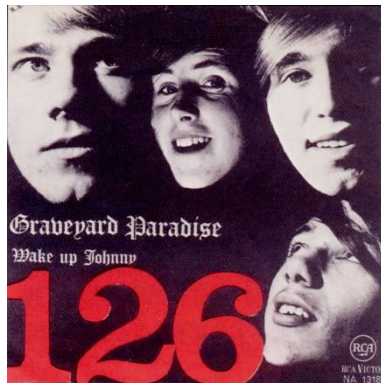
På vei fra Bardufoss til Hammerfest med Hurtigruta i 1966. Var i militæret på Sessvollmoen, og kom med på bataljonslaget i håndball. En av spillerne hadde et ordspråk: "Det e' 3 mainn i Forschen – æ, mæ å'n Iversen", nemlig Odd Iversen. Vi alternerte på senterplassen og jeg lærte gode tricks av han. På vei ned igjen, fant jeg en gammel Aftenposten på bakre dekk. Der sto det annonsert etter "Repertoarassistent" til NERA i Oslo. De hadde flere platemerker, bl.a. RCA hvor selveste Elvis var den store stjernen. Klart jeg søkte. Etter et par brev frem og tilbake, holdt de jobben åpen til jeg dimitterte. 11.7.1966 ble min første arbeidsdag for NERA i Norabakken. Uken gikk med til å høre på prøveplater og gjøre meg kjent med ansatte og forholdene. Fredag fikk jeg beskjed om å møte i studio direkte på mandag og 18.7.1966 ble mitt første møte med Roger Arnhoff lydstudio, avhoppede østtysker Meny Bloch bak spakene og inne i studioet – et band fra Bodø som hadde

vunnet en talentkonkurrans. De kalte seg 1-2-6 med frontfigur Asbjørn ASA Krogtuft. ASA skrev sangene og sang dem. Studiosystemet var direkte opptak på 2-spors stereo. Det fungerte slik at alle beslutninger mht. klanger, lydinnstillinger og panoreringer måtte tas langs med veien, ingen mulighet for å mixe slik man gjør i våre dager. For å legge på ekstra sang eller instrumenter, trengtes 2 stereomaskiner; du spilte av opptaket fra den ene, og tok opp på den andre med tillegg av nye sang- eller instrumentalpålegg. Resultatet av denne aller første session ble singleplaten VETO og LITTLE YOU. Hovedstadens popkritikere fornemmet "noe" og en karriere var på vei.

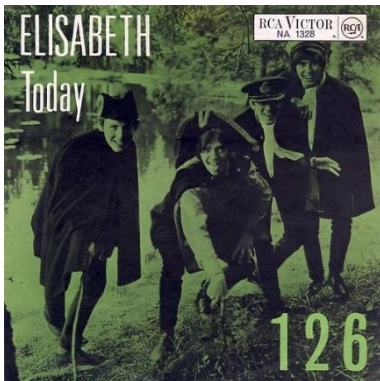
1-2-6: Graveyard Paradise

Nera ville satse videre på bandet.

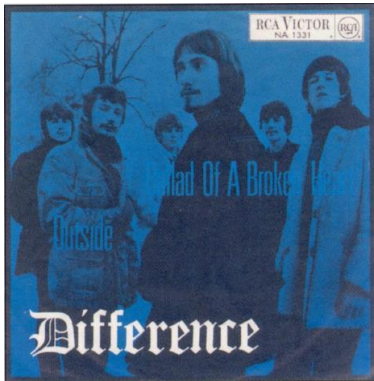
Asbjørn Krogtuft komponerte flere låter og sendte meg demoinnspillinger. Rett før påsken 1967 sto 1-2-6 igjen i studio. Denne gang ble en rekke sanger spilt inn. «Graveyard Paradise» skilte seg ut som en fin oppfølger til «Veto». De fire medlemmene Asbjørn Krogtuft, gitar, Gunvar Marken, gitar, Oddvar Hanssen, bass og Roger Saksenvik, trommer spilte alle instrumenter selv, men grunnet tidspress, la jeg på bakgrunns koret senere. Det koret besto av Hermund Tronvik, Lars Bjune og Lasse Hovd fra Key Brothers. «Graveyard Paradise» ble et stort gjennombrudd for 1-2-6 med 2. plass på VG-lista, 23.000 solgte singler og utgivelse i mange land.

1-2-6: Elisabeth – 9/8-16

1-2-6s eneste studioalbum "Curtains Falling" ble påbegynt i 1967 og utgitt i 1968. Asbjørn Krogtuft skrev alle sangene. Deler av produksjonen ble spilt inn på "3-spors" og bragt til Sverige hvor jeg fikk lagt strykere og ekstra kor på noen av sangene. Mats Olsson arrangerte påleggene. Lasse Samuelson spilte trompet og Björn Ulvæus la korstemmer. "Elisabeth" med denne besetningen, ble en Topp 10 hit på VG-lista. Tross suksessen, ble bandet oppløst i samme periode som LP-albumet skulle lanseres.

Difference

I 1968 hørte jeg en sang på radio «Tree Of Love» som virkelig imponerte. Grappa Difference fra Trondheim besto av Ivar Gafseth (orgel), Knut Solem (trommer), Erling Mylius (bass) og Snorre Tømmerås (gitar) samt Tore Johansen (vokal). Jeg hadde gleden av å produsere 4 singler med dem på RCA etiketten.

Mest kjent ble vel «Ballad Of A Broken Heart». Difference gikk deretter i oppløsning, men har gjenoppstått flere ganger. Ivar, Erling og Tore fikk dessuten en ny storkarriere som TV stjerner i «Travellin' Strawberries». Difference, kan, hvis de vil, feire 50 års jubileum i 2017.

ASA: Rekkene

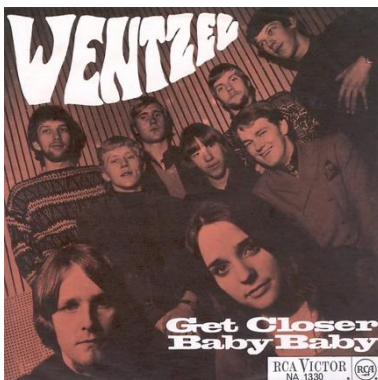
Asbjørn Krogtoft startet et nytt band Taboo som gjorde et par singler før de gikk i oppløsning. Så var ASA på egen hånd, og markerte seg med sterke konsepter, sanger og tekster. En sang som jeg gjerne trekker frem er "Rekkene". Den handler om hvordan livet egentlig består av rekker, fra vi fødes til vi

dør. Det er hele tiden snakk om innordning. Til innspillingen hadde Knut Riisnæs hjulpet meg å skaffe musikere og inn i studioet marsjerte Club 7's legendariske profiler Christian Reim med bassen sin og Tom Karlsen som rigget opp sitt trommesett. Disse 2 var kjent for alt annet enn å innordne seg i rekker. Det skulle også prege innspillingen. På et visst tidspunkt kom jeg til å kalle musikerne inn i kontrollrommet for en liten samtale. Jeg sa: "Det swinger ikke ordentlig. Det blir for mye og for utflytende". Christian ble umiddelbart forbannet og kommanderte Tom Karlsen: "Tom, han sier det ikke swinger. Pakk horna og la oss komme ut!".

Dermed forsvant de 2 gutta med trommer og bass. Etter en stund kom Christian tilbake inn i kontrollrommet og spurte. "Ber du om unnskyldning?". Spakt gjorde jeg det, og gutta rigget opp igjen. ASA skulle tilbake til Bodø med fly samme kveld, så vi ville jo gjerne få dette til. Så fortsatte vi, med luftige trommehvirvler og basstoner i alle retninger. En ny uheldig replikk fra produsenten, resulterte i ny nedpakning av "horna" og ut i bakgården. ASA sa seg villig til å prøve å få dem inn igjen. Han gikk ut og brukte all sin musikalske og diplomatiske sans. Tilslutt kunne vi fullføre innspillingen. ASA la på en ekstra gitar, orgel og sang. Nå kjenner du historien. Kos deg med den neste gang du hører på Rekkene.

Inger Lise: Wentzel – 2/8-16

På 60-tallet hadde NRK en meget dyktig TV og plate-produsent; Svein Erik Børja. The Pussycats var blant hans producermeritter, og han styrte alt av pop-produksjoner for NRKs TV-monopol. Han fulgte nøye med på hva jeg produserte og jeg fikk mye kjeft. Ikke desto mindre kunne vi også samarbeide. Vi ble enige om å samprodusere et interessant band fra Toten kalt Wentzel. Sjefen var Geir Wentzel og blant de 9 medlemmene var Sveinung Hovensjø (bass) og 18 år gamle Inger Lise Andersen (vokal). Resultatet ble "Get Closer".

Inger Lise: Romeo og Julie

Etter platedebuten med Wentzel, spurte jeg Inger Lise om hun hadde noen tanker for en solokarriere på norsk. Etter endel repertoarsamtaler endte vi på tyske "Romeo & Julie". Ettersom det stort sett gikk på engelske pop-produksjoner på den tiden, var det ingen aktive tekstforfattere på norsk, og heller ingen moderne arrangører. Det resulterte i et samarbeid med POP-revyens journalist Terje Mosnes på tekstfronten. Vi søkte RCA om å få benytte (Little) Peggy Marchs originale bakgrunn med Henry Mayers orkester, og dermed bar det inn i studio. Og der ble vi – lenge. Inger Lise slet fælt med stemmebåndene, som nok hadde en sammenheng med at hun sang på Club 7 stort sett hver kveld. Men endelig satt det ! Inger Lise sang også inn 2. stemmen (den høyeste), like sterkt og fint, og jeg

tror Norge kan deles inn i omtrent 2 like deler som mener 1. stemmen er melodistemmen og de som synger 2. stemmen når de skal huske "Romeo og Julie". Uansett; det ble et brakende gjennombrudd for den unge Toten-jenta og plutselig visste alle hvem hun var.

Inger Lise: Romeo och Julia

RCA i Sverige ble interessert i å delta i suksessen.

Romeo & Julia forelå allerede i en svensk versjon, men vi fikk Stickan Andersson, som på den tiden var dyktig musikkforlegger og låtskriver, til å skrive en ny tekst, basert på Terje Mosnes' norske.

Unge, nyansatte Hans Englund fra RCA-kontoret, senere Warner-direktør, ble med oss i Europa-Film

studio og hjalp til med svensken. Inger Lise fremførte sangen i svensk TV én gang og "Romeo och Julia" toppet Svensktoppen og Kvällstoppen (salgslistene) på samme tid !

Bildet av Inger Lise ble tatt av den etter hvert kjente fotografen Robert Meyer som sto for de fleste av våre artistportretter på den tiden.

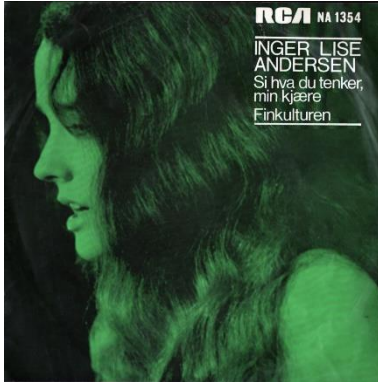
Inger Lise: Fru Johnsen

Det ble mye skryt, ikke minst internt i firmaet for Romeo og Julie-produksjonen. Nå var det tid for å følge opp. Jeg hadde lett etter nye unge arrangører og musikere og innledet et samarbeid med Terje Fjærn. Jeg fant fram til en amerikansk countryhit «Harper Valley PTA» av Tom T. Hall og fremført av Jeannie C. Riley. Den saftige storyen ble av Terje Mosnes formulert på norsk med tittelen «Fru Johnsen». I studioet hadde Terje Fjærn bl.a. fått med gitarist Jan Berger som la sine «Wes Montgomery-riffs». Staben hos NERA ventet spent på å høre studioresultatet, og sjokkbølgene gikk høye når de hørte hva som skulle følge opp prektige Romeo og Julie. Den kontroversielle sangen skapte mye rabalder og mediastorm, og ble bannlyst i NRK. Mange ringte inn til NERA sjefene og jobben til den ferske produsent Sigvaldsen hang i en tynn tråd. Men tråen holdt da "Fruen" spratt likegodt rett til topps som nr. 1 på VG-lista.

Overgangen mellom 1968 og 1969, kunne unge Inger Lise Andersen fra Skreia feire med dobbeltseier på VGs "10 på topp". Nr. 1: Fru Johnsen, nr. 2: Romeo og Julie !

Inger Lise: Si hva du tenker min kjære

Tidlig i 1969 deltok jeg på et RCA møte i London. Vi besøkte BBC og fikk komme bak kulissene i en «Top Of The Pops» produksjon. Der satt Peter Sarstedt og fremførte sin kommende storhit «Where Do You To My Lovely». Jeg fikk med platen hjem og i Terje Mosnes' norske språkdrakt og med Carsten Kloumans orkester fikk Inger Lise sin 3. strake hit med 15 uker på VGs 10 på topp.

Stein Ingebrigtsen: Langt Hår – 16/8-16

Stein Ingebrigtsen fra Namsos, ble landskjent i 1968 da han delte seieren i NRKs konkurranse «Talent 68» med Ingunn Hiorth. En omstemming (NRK hadde bare én premie) ga riktignok Ingunn seieren. Steins fyldige, upolerte stemme traff meg rett i hjertet og etter litt "tautrekking" ble et langt samarbeid innledet. Jerry Reed (US Mail, Guitar Man for Elvis/Smokey & The Bandit-filmene) hadde laget "Long Gone", Terje Mosnes skrev tekst og Carsten Klouman arrangerte. Svein Erik Børja ringte og ga meg huden full, men "Langt Hår" lever ennå, til noens ergrelse og manges glede. Og Stein Ingebrigtsens karriere skjøt fart, noe Jens Book-Jenssen hadde forutsagt flere år tidligere til en trønderavis etter å ha blitt "kompet" av Stein og hans band Stein Hendrix.

Finn Kalvik: Finne meg sjæl – 23/8-16

Ole Haukis Dolphin Club i Oslo var stedet for ungdom med gitar og sangglede på slutten av 60-tallet. Mange av dagens kjente visesangere debuterte der. Jeg ble tipset om unge Finn Kalvik og hans sang "Finne meg sjæl". Vi fant veien til Roger Arnhoff studio etter å ha diskutert oss gjennom besetningen. Det endte opp med Finn på gitar og sang, og Torgny Skogsrud på kontrabass og fløyte. Ungdommen

syntes låta var fin, men salgsteamet på NERA (RCA) syntes den var fæl. Det skal sies at de var 1 generasjon over Finn og meg. Finn lånte etterhvert min studio-opptaker og spilte inn demoer til et helt album. Vi hørte på det sammen, og jeg sa jeg skulle presentere det for selgerne noen dager etter. Da Finn kom innom for å høre "dommen", kunne jeg bare si: "Sett deg i stolen min, ta telefonen og ring hvem du vil, så skal jeg løse deg fra kontrakten". Finn ringte "gjennom veggen" til Totto Johannessen i dengang Nordisk (Universal) som sa "Kom igjen". Slik gikk NERA glipp av "Tusenfryd og grå hverdag" og "En tur rundt i byen". Finn og jeg tok opp igjen samarbeidet mange år senere, men det er annen historie.

Nordre Sving Blandede Mannskor og Orkester: Bislet Special

I 1969 skulle Knut Bjørnsen lage et skøyteshow i NRK, og spurte Terje Mosnes om han kunne skrive en sang til showet. Melodien het opprinnelig "Lily The Pink". Det var hastverk for å få dette ferdig. Jeg hadde hatt pågang fra bandet The Buccaneers ved Bjørn Langli som jeg kjente privat. Jeg ringte Bjørn og sa jeg hadde et prosjekt, men de kunne ikke kalle seg Buccaneers. Bjørn aksepterte under

forutsetning av at de også fikk spille inn en single under eget navn. En sen tirsdagkveld ble "kompet" satt i loftstudioet til Arne Bendiksen. Jeg hadde fått selveste Kjell Karlsen og orkesteret hans til å spille. Da vi sto nede i bakgården etter endt session, sa Kjell. "Du Arve, det er vel ikke nødvendig at du forteller hvem som spiller på den plata". Nei, det var greit for meg. Neste kveld/natt kom Buccaneers i Roger Arnhoff studio. Jeg hadde fått med meg litt "te me' no' godt i" hjemmefra for å sette stemningen. Gunnar Johansen og Kolbjørn Hagen satte vokalinnslagene, mens Bjørn Langli og Harald Meland var med i heilagjengen. "Bislet Special" ble en dunderuksess og Nordre Sving hadde presentert seg. Noen uker

etter fikk jeg en telefon fra Kjell Karlsen: "Du Arve, kunne du ikke prøve å få fram hvem som egentlig spiller på den plata?".

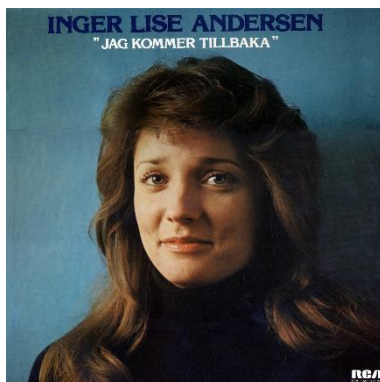
Gro Anita Schønn: En enkel sang om frihet

Gro Anita (1950 – 2001) hadde startet sin karriere allerede i 1966 som "Sandie & The Shakemen". Senere ble det "Cindy" før hun kom til RCA under sitt døpenavn Gro Anita Schønn, jenta fra Røyken.

Etter en lovende start bl.a. med "Lutfattig læregutt" slo hun til i 1970 med "En enkel sang om frihet". Slo til i dobbelt forstand. Gro Anita var forsynt med et heftig temperament, og denne dagen i studio ble det mye kjeft å få for arrangør Terje Fjærn, tekstforfatter Finn Sidselrud og undertegnede produsent. Jeg hadde nesten gitt opp det hele, men vi kom da i mål, og jeg klippet sammen en rekke biter til en hel sang. Da jeg kom ned på kontoret var NERA-folkene spente på resultatet fra studioet. "Jeg aner ikke", sa jeg som sant var. "Dere får dømme selv". Dermed satte vi igang tapen, og kommentarene gikk ensidig i retning av: "Noe så nydelig", "Så flott hun synger" – nr. 1 på VG-lista i ukevis – over 25.000 solgte singleplater - og freden senket seg.

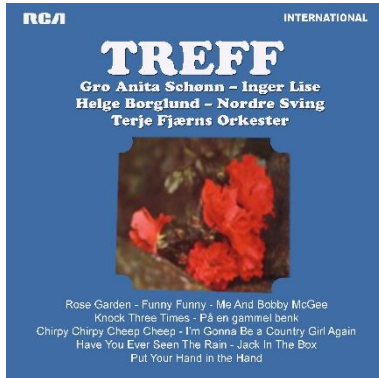
Inger Lise: Artistnavnet

I 1969 giftet Inger Lise Andersen seg med sin Terje Rypdal i et vakkert sommerbryllup ved Mjøsas bredder. Senere hadde vi et møte i Oslo hvor Inger Lise ønsket å endre sitt artistnavn til Rypdal. Inger Lise Andersen var jo et godt innarbeidet "varemerke" og det var ikke helt enkelt. Den "norske" løsningen ble for plateutgivelsers del at vi kalte henne kun "Inger Lise" som artist. I Sverige ble det gjort en egen avtale om at de fikk beholde artistnavnet Inger Lise Andersen helt fram til 1979. Her er albumet "Jag kommer tilbake" fra 1975. Det inneholder en rekke Svensktoppsuksesser, bl.a. låten "Jag har väntat på dej", signert Benny Andersson, Björn Ulvaeus og Stickan Anderson.

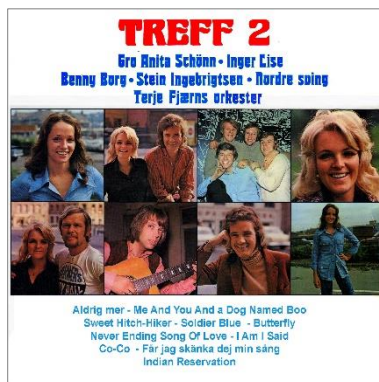
Treff

De 2 "stjernene" Inger Lise og Gro Anita hadde begge smakt på den "ypperste suksess", nemlig 1. plass på VG-lista ! Vi gikk inn i en fase hvor det kanskje var naturlig å se etter mer "avansert" repertoar. Det resulterte i "salgsflopper", samtidig som utenlandske hitplater tok oppmerksomheten i media (NRK) til fortregning for norske artisters prestasjoner. "Løsningen" ble å etablere en plateserie som tok for seg utenlandske hits på en måte som viste at vi hadde like gode artister, arrangører, musikere og studioer her til lands. Den første innspillingen ble utgitt i 1971, først på

kassett og Stereo 8 cartridge (for de som husker det). LPn kom flere måneder senere. Jeg avtalte nemlig med RCA i England at de skulle mastre og produsere vinylen. Alt hørtes fint ut bortsett fra det faktum at på den tiden streiket engelske arbeidere for "alt mulig", og den første TREFF-platen ble rammet av et par slike streiker ved fabrikken. Men tilslutt kom da det første TREFF-albumet ut til publikum. Artistene var Inger Lise, Gro Anita, Helge Borglund (ja han med Glemselen), Terje Fjærns orkester og Nordre Sving. Stein Ingebrigtsen var på turne, og kom ikke med i prosjektet før neste album. Til tross for den trøblete starten, slo planene til og Treff innfridde forventningene fra første stund.

Benny Borg på Treff

På oppfølgeren Treff 2 begynte tingene å komme på plass. Full kontroll over fabrikasjonen denne gang. Stein Ingebrigtsen kom med på laget. Jeg innledet samarbeid med en svært dyktig og spennende svensk artist og låtskriver. For de som måtte lure på det fikk Benny Artie Borg sine 2 fornavn etter farens 2 store musikalske forbilder. Pappa Borg spilte klarinett.

Treff-serien, samlet med sine 21 utgivelser, lå tilsammen nesten 5 år på VG lista, det til tross for en omfattende piratkopiering, som var en del av hverdagen. Siste utgivelse kom i 1978, men i 2008 ga EMI ut en Det beste fra TREFF serien som lå ytterligere uker på VG-lista.

Stein Ingebrigtsen: Landevei

På denne tiden i 1971 hadde jeg fått ansvaret for NERAs totale musikkatalog med unntak av klassisk,

og det var nok å henge fingrene i. Mange kjente personer møtte jeg og husker godt hyggelige treff med folk som Willie Nelson, Hank Snow, Harry Nilsson, Bobby Bare, Waylon Jennings, Lee Hazelwood, Grace Slick, José Feliciano, Bucks Fizz og mer "hjemlige" folk som de kommende ABBA medlemmene. På hjemmefronten gjorde Stein Ingebrigtsen store fremskritt, bl.a. med Landevei" som i ettertid nærmest er blitt et "landemerke". Håvard Bratvolds HOWARDS var et kompetent band på denne tiden, og backet både Stein og Inger Lise på turnéer. De sørget også for orkesterbakgrunnen til "Landevei" og "Jeg fant min frihet".

Inger Lise Rypdal: Jeg fant min frihet

En viss skatteinspektør på 60 og 70-tallet fikk en tvilsom berømmelse, i det han spesialiserte seg på å avdekke det han mente var norske artisters mangelfulle skattemoral. Mange ble bragt til fortvilelse av den intense forfølgelsen. Tekstforfatteren Gunnar Jørstad og jeg tok han med i sangen "Jeg fant min frihet", og da ble det rabalder. En rask rettsak ble gjennomført og NRK, NERA, Gunnar Jørstad og jeg ble dømt til å betale en overkommelig erstatning, samt å fjerne skattefutens navn fra

plateinnspillingen. Dette ble gjort, en pipetone erstattet navnet, coveret ble merket "Sensurert versjon". Dermed feide den inn på VG lista i 1972 og suksessen var et faktum.

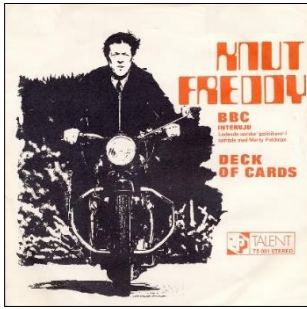
Stein Ingebrigtsen: Canto Campane

På NRK TV startet en italiensk serie i 4 ukentlige episoder som het "Il segno del comando" (Det magiske tegnet). Jeg satt hjemme og så den sammen med fru Wenche og Pål (2). Episoden ble avsluttet med en fantastisk melodi. Den må jeg ha, tenkte jeg, og oppsøkte noen kjente musikkhandlere på mandagen. Nei, ingen hadde hørt om den sangen. Jeg kontaktet Stickan Anderson som alltid hadde kontaktnettet i orden. Han ordnet med rettigheter og sendte over den italienske teksten. Påfølgende lørdag satt jeg med opptaksutstyr og fikk sikret innspillingen. Terje Fjærn var klar for å arrangere og skaffe musikere, Stein fikk tekst og melodi, studio ble booket til mandag, ei jente som jobbet i platebutikk på Manglerud og var forlovet med en italiener, ble engasjert som språk-konsulent

og i løpet av mandagen var "Cento Campane" i boks. På tirsdag hadde jeg ordnet med mastering hos Ivar Finsen i Nordisc på Sandaker. Vi spilte gjennom sangen for åpne dører, og flere Nordiscansatte (nå Universal) strømmet til for å høre de flotte tonene. Det ble avtalt at jeg skulle hente pressmatrisene, som er verktøyet man presser plater fra, neste ettermiddag. Platen skulle presses hos Ulf Conrneliussen som hadde platepresseri på Steinsletta før Hønefoss. Vi ankom og Wenche og Pål ventet i bilen på utsiden, mens jeg gikk inn for å hente matrisene. Der kom jeg inn i et stort rom hvor "hele" Universal/Nordisc-staben med hollandsk økonomidirektør, Totto Johannessen og andre "viktige" folk sto oppmarsjert. Det var nærmest en Canossagang, diagonalt over gulvet hvor Slobodan, som hadde utviklet masterne, sto i et hjørne med aluminiumsboksen som inneholdt dem. Jeg måtte nærmerst slite den ut av hendene hans. Det jeg senere fikk vite var at Nordisc hadde "våknet", funnet ut at de hadde soundtracket med Nico, og hadde en ekspress flylast underveis fra Italia med 10.000 singler! Men vi dro i full fart retning Hønefoss hvor Ulf Corneliussen og hans studerende sønn sto klare til å presse opp det første antallet som skulle brukes til media. Deretter bar det tilbake til Oslo med virkelig rykende ferske singleplater. Vel hjemme skrev jeg for hånd brev til de sentrale programlederne i NRK, kjørte ned til NRK respesjonen nattertid, og leverte varene. Allerede neste dag trykket NRK programlederne platen til sitt hjerte, og spilte Stein Ingebrigtsen og "Cento Campane" i alle sendinger. Sangen ble en fantastisk suksess i 1972 og Stein Ingebrigtsen fikk sin første nr. 1 og 18 uker på VG-lista.

Eget selskap: Talent Produksjon AS

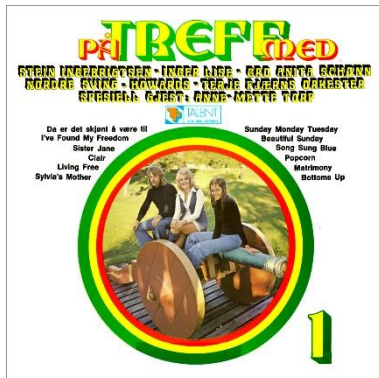
Lederne i NERA, adm dir, og rep. sjef hadde tidligere annonsert ovenfor meg at jeg måtte være klar til å ta over når de ble innhøstet av pensjonen. Imidlertid kom det til flere ansatte som også ville ha et ord med i laget på den fronten. Istedenfor å kaste meg inn i en strid om toppvervene i selskapet, valgte jeg å starte egen virksomhet. I et lengre brev til ledelsen i 1972, sa jeg opp jobben, samt tilbød å knytte en distribusjonsavtale. Begge deler ble akseptert. Jeg kunne fortsette TREFF-konseptet, dog under et endret navn: "På TREFF med...". Jeg gjorde alle artistene oppmerksomme på hva som skulle skje, og stilte dem helt fritt til hvorvidt de ville følge med meg eller NERA, også avhengig av de inngåtte avtaler. Den aller første Talent-utgivelsen ble komikeren fra Moss Knut Freddy og hans "BBC intervju" hvor han imiterte kjente personer, samt talking country "Deck Of Cards" som senere Stein Ingebrigtsen fikk suksess med i "Soldatens Kortstokk".

Gro Anita Schønn: Eviva Espana

Gro Anita Schønn var bundet opp noe lenger, og leverte NERA en flott avskjedspresang, nemlig Eviva Espana, som hun selv hadde plukket med seg fra Syden, og gikk rett til topps på VG-lista med. Kari Nergaard skrev teksten og Terje Fjærn produserte.

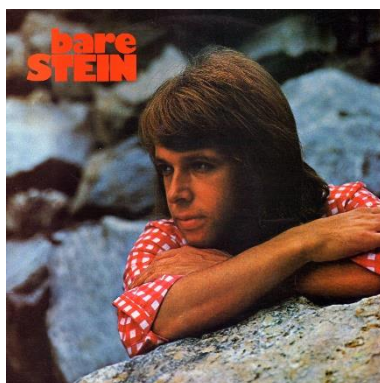
Treff på Talent

Vi rakk én TREFF utgivelse på "Talent" etiketten, sent i 1972. Den fikk tittelen "På TREFF med...1", etter de 4 RCA utgivelsene. Inger Lise var klarert men Gro Anita og Stein var fremdeles under kontrakt med RCA. NERA ga imidlertid sin tillatelse til at de medvirket. De hadde jo også distribusjonen. Andre medvirkende artister var Nordre Sving og barnestjernen Anne Mette Torp. Terje Fjærn arrangerte og Svein Boye Andersen tok bildet. Albumet nådde 18 uker på VGs Topp 20 med 2. plass som høyeste plassering.

Stein Ingebrigtsen: Bare Stein

Endelig var det klart for Stein Ingebrigtsens første soloalbum. Terje Fjærn arrangerte de fleste låtene. Albumet ble en kilde til mange hits: "Bare Du" nr. 1 på VG-lista og Norsktoppen, på hitlistene i

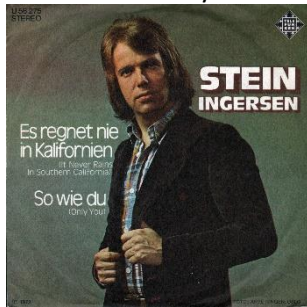

Sverige og Tyskland som "Bara Du" (18 uker på Svensktoppen), og "So Wie Du". Som "Only You" ble den en bærebjelke på "På Treff med...2", samt på single i flere land bl.a. Japan. Stein store Norsktopphit "Solen skinner alltid der du helst vil være" fra 1973, ble spilt inn på flere språk, som originalen "It never Rains In Southern California" for TREFF, "För vi har platsen här i solen" for Sverige og "Es regnet nie in Kalifornien" for Tyskland. Andre låter herfra som gjorde det bra utenlands var "Spanske Øyne" ("Spanska Ögon" 11 uker på Svensktoppen), "Kom, kom, kom" (som "Wie Ein Traum" i Tyskland og "Rambling Rose" på TREFF-serien). Her

hjemme gikk 3 av låtene inn på VG 10 på topp single, Stein fikk "Den norske Sølvplaten" for albumet og en gryende internasjonal karriere var på gang.

Stein Ingebrigtsen: Es regnet nie in Kalifornien

I presentasjonsskrivet fra det tyske plateselskapet, ble etternavnet forkortet til **Ingersen**, de slo av 5 år på alderen (fra 28 til 23), og mente at han hoppet like bra som Toralf Engan i yngre dager! "Es regnet nie in kalifornien" gikk inn på de tyske singlelistene og Stein ble kalt ned av tyske Teldec for å gjøre en ukes promotur. Vi besøkte Radio Luxemburg, samt TV stasjoner i Kiel, Köln, Frankfurt og Hamburg. Siste opptreden var på "Die Schaubude" på NDR i Hamburg, sammen med andre artister. En av dem var amerikanske Al Martino som hadde mange hits på samvittigheten bl.a. "Spanish Eyes". Jeg spurte Stein om han hadde lyst til å hilse på Al Martino. Jeg gikk bort til Al, presenterte meg og sa jeg hadde en ung artist fra Norge som gjerne ville hilse på han, og kanskje få noen gode tips på veien. Al Martino ble fly forbannet, sa det ikke var hans oppgave å hjelpe fram nye artister. Han var virkelig

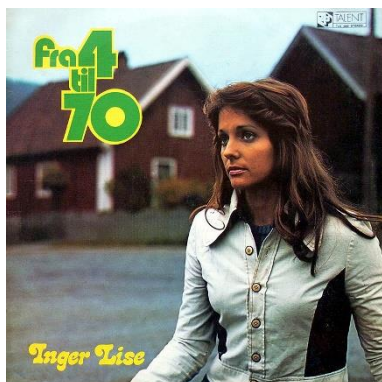

avvisende. Temmelig betuttet gikk jeg tilbake til Stein og meddelte resultatet. Al Martino gjorde sin opptreden, og etter han var det Steins tur til å synges "So Wie Du" (Only You). Etter opptredene satte vi kurs for garderobene som lå i enden av en lang korridor. Midt i korridoren, lent opp til veggen, sto Al Martino. Da vi var på høyde, kom han fram til Stein og håndhilste. Vi hadde en kort, men hyggelig samtale. Det Stein og jeg ikke visste var at Al Martino nylig hadde avsluttet innspillingen av den første "Gudfaren" filmen i rollen som Johnny Fontane. Trolig var han så infiltrert med "mafiatankegang" at han mistolket min høflige og ydmyke

første henvendelse! Stein gjorde 4 tyske singler, samt medvirket på en rekke TV-lanserte Hitalbums. De sendte opp en hyggelig promotionsjef til Oslo for å planlegge Steins videre karriere i Tyskland. Som avslutning på kvelden tegnet og forklarte han hva de skulle gjøre med Steins karakteristiske fortenner; file ned og sette "feilfrie" kroner. Jeg så blikket til Stein og forsto at der og da var Stein Ingersens tyske karriere over.

Inger Lise: Fra 4 til 70

NRK ville lage et portrettprogram på Inger Lise basert på tiden etter "Fru Johnsen". Jo Vestly hadde regien, og det ble slik at NRK-folkene sto i studio og ventet på en ferdig mix for så å dra rett ut i felten for å lage filmen. Pete Knutsen arrangerte. Av Benny Borg hadde vi fått sangene "En spennende dag for Josefine", "Han er overalt" og "Nyforelsket 70 år". Fra José Feliciano fikk vi "Regn". Fra årets

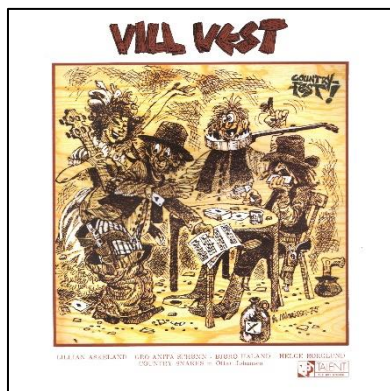

Eurovision Song Contest gjorde vi "Eres tu" om til "I mitt liv" og resten er vel norsk pophistorie med tidenes første norske Platina album. Selv Terje Rypdal, som ellers ikke var nådig, ringte med en gang han hadde hørt albumet, og gratulerte. Vi gjorde innspillingene dels i Roger Arnhoff, dels i Arne Bendiksen studio på 8-spors lydsystem. Jan Erik Kongshaug og jeg satt på natten i AB studio og forsøkte å få orden på mixen av "En spennende dag for Josefine". Det var overhøring på alle kanaler og en enormt vanskelig balansegang. Vi sa en del ting den natten. Neste ettermiddag ringte Jan Erik og spurte om jeg mente det jeg sa i natt ??? At vi skulle hatt et eget studio? Javisst. Det ble kimen til Talent studio, og Inger Lise fikk Spellemannsprisen for albumet.

Frem Fra Glemselen

Per Johan Skjærstad fra Løten samlet inn de gamle visene i gjennom utallige besøk hjemme hos folk som kjente sangene fra folkemunne – og via samlinger fra biblioteker og arkiver. Rita Engebretsen fra Solør og Helge Borglund fra Hamar ble hentet inn for å synges og landets dyktigste musikere spilte. Bjørn Kruse, senere musikkprofessor, arrangerte de første innspillingene, og fikk bl.a. Aage Kvalbein til å spille obligatstemme i "En sal på hospitalet" mellom alle sine internasjonale oppdrag.

Frem fra Glemselen er Norges største plateseriesuksess gjennom alle tider med et totalt salg på nær 2 millioner eksemplarer av de hittil 21 utkomne kapitlene. Serien er unik i norsk platehistorie. En nasjonal arv av skillingsviser og sanger fra folkedypet er tatt vare på. Hele 188 uker på VG lista er det blitt og stabler av Gull, Diamant og Platina-plater. Og nå i 2017 har vi laget kapittel 22 "Hjemkomsten" – FREM FRA GLEMSELEN hvor ukjente opphavsmenn er byttet med meget kjente: Edvard Grieg, Henrik Ibsen, Bjørnstjerne Bjørnson, Ivar Aasen, Richard Nordraak for å nevne noen.

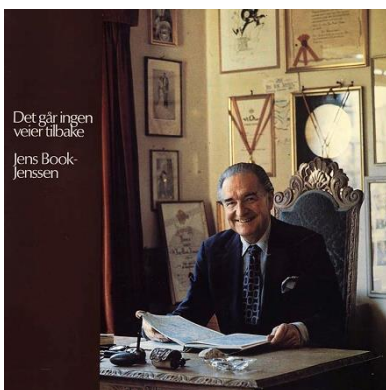
Countryfest

Som tidligere nevnt hadde Jan Erik Kongshaug og jeg snakket om å bygge vårt eget studio, og dette var nå en realitet. Jan Erik hadde sagt opp jobben hos Arne Bendiksen og vi var i gang med planleggingen. NRK hadde dratt igang TV programmet LANDHANDLERN med Vidar Lønn Arnesen og norske artister som sang countrymuysikk. Vi fikk tilbud om å gjøre en plateversjon. Jan Erik tok seg av produksjonen på din gamle arbeidsplass. Et nytt navn, Bjørro Håland, hadde lang fartstid som bygningarbeider i Brooklyn og derav en viss US slang på norsken. Jeg tok med hans innspilling av "Adios Amigo" til NERA som skulle distribuere for oss, og sa jeg hadde funnet en gammel tape i studioet. De hørte og

sa "Nei, dette kan du ikke gi ut". "Joda den er minst 10 år gammel og da kan man bare ta det", løy jeg. De var overbeviste om at de hørte et gammelt opptak med Jim Reeves på norsk fra den tiden han var her. Tilslutt fortalte jeg om Bjørro Håland, og de ble meget imponerte. Countryfest" ble også en gedigen seriesuksess. Det neste albumet produserte vi i eget studio, og det solgte 130.000 eks.

Jens Book-Jenssens comeback

I 1975 satte vi igang byggingen av eget studio. Lokaler var funnet. Erik Bøhler, nyutdannet tømmermester, ble engasjert til byggeprosjektet. Erik og jeg var venner, gift med hver vår kusine Wenche og Torill. Jan Erik Kjongshaug var studiosjef og ledet prosjektet. Kampen Mek. verksted ble raskt til Nord Europas flotteste innspillingstudio med 240 kvm studioflate, takhøyde inntil 5 meter og et studiorom på 60 kvm. Det store Steinway Grand flygelet var det Keith Jarrett som tok ut for oss. For liksom å døpe det gedigne studioet ble vi enige om å invitere den gamle storsjarmøren Jens Book-Jenssen til en session med våre beste musikere. Jeg ringte han og fikk høre et par timer om gamle historier, I ispedd en del saftige detaljer. Vi ble enige om å møtes på mitt kontor. Da han kom, trodde jeg at jeg hadde gjort "hjemmeleksa" og viste han min prosjektide. Det var et dobbeltalbum med tittel "Jens Book Jensen" – En gentleman i Bygdø Allé. "Det er 2 sanger du ikke må be meg syng om igjen.

Det er "Hvite måke" og "Når kastanjene blomstrer i Bygdø Allé. Det orker jeg ikke, og dessuten er det en manns soleklare rett å få sitt navn stavet riktig. Det er Book-Jenssen med bindestrek og 2 S-er" ! Da var Sigvaldsen ikke høy i hatten. Men det ble plate av det, med Frode Thingæs som orkesterleder og et vennskap som varte livet ut. 65 årige Book'n fikk et gedigent comeback, vant Spellemannsprisen og ble kåret til Tidenes mest populære nordiske plateartist.

Sven Nyhus og hans kvartett

Jan Erik Kongshaug beholdt sine gode kontakter med Manfred Eicher og hans jazzlabel ECM. Han hadde også en god fot innenfor norsk gammeldans og folkemusikkmiljø. Bl.a. spilte han fast med Sven Nyhus som gitarist, sammen med Tore Løvgren, trekkspill og Håkon Nilsen, bass. 1978 ble Sven sjef for Folkemusikkavdelinga i NRK etter Rolf Myklebust. Fra 1990 ble han professor i folkemusikk ved Norges Musikkhøgskole. Sven gjorde en rekke flotte album for Talent og har wsatt dype spor etter seg i norsk folkemusikk. Noen påstår at gammedans ikke er folkemusikk. De har ikke snakket med Sven Nyhus.

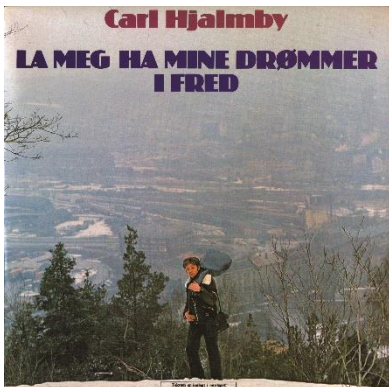
Lee Hazelwood

Jeg hadde gleden av en lunch med legenden Lee Hazelwood i Oslo. Lee forholdt seg til mange tøffe karer i amerikansk musikkbransje som feks. Frank Sinatra. "Jeg er ikke spesielt smart", sa Lee, men jeg har lært meg én ting; det er å si "nei". Da blir dealene alltid bedre ! Han fortalte også om sin far, som var indianer og levde i et reservat. Da Lee engang var på besøk hos faren, hadde han kjøpt med seg en flaske Johnny Walker Black label i presang. "Hvem er Johnny Walker" ville faren vite. "Nei, det er et av Skotlands mest kjente whiskymerker", svarte Lee. Da sa faren: "Jeg kjenner ikke Johnny Walker, der oppe (han pekte mot en hytte i fjellet) bor "Little Bear" – he makes my liquor. Carl Hjalmy og Lillian Askeland hyllet han med norsk versjon av "Jackson" – "Drammen".

Carl Hjalmy

– Lasaron og uteligger, tekstforfatter, komponist og artist

En dag i 1976 ringte telefonen på Talent. Vi fikk høre bruddstykker av et broget liv. "Men så synger jeg litt og skriver viser. En venninne av meg sa at dette burde jeg gjøre noe med, og det er derfor jeg ringer". Vi ba han sende oss en prøve. Noen dager senere datt en kassett ned i postkassa. Ut av høyttalerne strømmet en fyldig baryton og noen oppsiktsvekkende tekster. Vi følte at det var viktig å sikre oss denne artisten og sendte en ferdig utfylt platekontrakt til Poste restante Fredrikstad. En stund etter kom det krav fra en bank der i byen. Carl hadde tatt kontrakten, gått til banken og fått

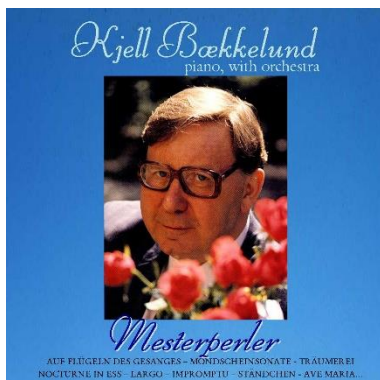
låne 5000 kroner. Dermed fikk han seg et forskudd som den smarting han var.

Frode Thingnæs ble engasjert som arrangør. Den første session ble en uforglemmelig opplevelse for musikere, blant dem Øystein Sunde og Jon Christensen.

- Jo Vestly fikk Carl Hjalmy med i et TV program. Det var ikke lett å holde styr på han, men han sjarmerte Wenche Foss og Carl og Albert Nordengen knyttet et varig vennskapsbånd. Hjalmy ble ofte omtalt som «den syngende uteligger» og «gatens dikter». Han lagde 5 album for Talent.

Kjell Bækkelund

I 1977 besøkte Kjell Bækkelund Talent studio på barndommens Kampen i Oslo, for et spille inn et knippe «svisker» som han kalte det. Vi hadde fått Bjørn Kruse til å skrive utvidede arrangementer til

de opprinnelige pianostykkene. Dermed ble de små originale orkesterverker. Vi hadde fått den erfarne dirigenten Per Dreier, kjent fra London Filharmonikerne og Royal Philharmonic til å lede musikerne. Innspillingen var avtalt til kl 16.00 en kald vinterdag. Musikerne var på plass og varmet opp sine instrumenter. Klokkas 15.59 gikk døren til kontrollrommet opp, og der sto Kjell Bækkelund med åpen frakk og en stresskoffert i hver hånd. «Kan jeg låne telefonen», kommanderte han, jeg må gi et par beskjeder. Deretter av med frakken og skjerfet, inn i studio og ned på krakken. «Er det klart», sa han. Ja det var da det.

Rocky Horror

Rockemusikalen Rocky Horror Show hadde satt fyr på de engelske musical scenene, og derfra bredt seg utover i verden. Den norske premieren fant sted på Centralteatret 11. oktober 1977. Gro Anita Schønn var sterkt delaktig i få til en norsk oppsetning, og deltok selv i den. Ole Paus og Johan Fillinger

skrev tekstene. Vi inviterte hele ensemblet til en "live" performance i Talent studio. Alle var der, Magne Amdahl ledet musikerne, skuespillerne sto i 2 køer og alternerte på mikrofonene våre, og stemningen var helt elektrisk. Én dags opptak og én dags mix, og det beste studioalbumet av Rocky Horror utenfor England var en realitet.

Arild Lund, markedsansvarlig hadde fått laget tøffe posters som vi hengte opp på alle busser og trikker. Da biskop Per Lønning så dette på sin ferd fra Holmenkollen til Nasjonalteatret, rev han ned de plakaten han kunne finne og gikk harmdirrende opp i VG-redaksjonen. Det gikk som det måtte gå – strøken PR.

Kong Olav

I 1978 var det duket for stort hærjubiläum – 350 år for Christian IVs (kvarter) hærordning. Jeg gjorde avtale om en jubileumsplate med underdirektør Bakke i Hærens overkommando på Akershus. Et 80

manns janitsjarkorps med medlemmer fra Stabsmusikken, Marinemusikken og distriktskorps Østlandet ble samlet og holdt konsert i Oslo Konserthus. Vi laget plate av konserten. På Akershus skulle jeg få den ære å tildele Kong Olav platen. Han ble fulgt rundt av sine adjutanter. Da han kom til meg, hilste vi på hverandre, dvs. Jeg sto med hånda fremme, mens han hilste militært til lua. Au da. Jeg hevet hånden til militær hilsen, men da sto han med hånda frem. På 3. forsøk lyktes vi, og jeg kunne fortelle han om den fortreffelige platen. "Er det fine greier dette'a" lo han på sitt karakteristiske vis. Ja det var fine greier. Vi fikk til og med Spellemannspris.

Oslo-platen

NRKs August Mauritzen var en stor idealist og forkjemper for den gode revy. Med sin Stavangerbakgrunn kom han til oss med ideen om å lage en Stavanger-plate på basis av byens rike og kvalitetsterke revymiljø – og historie. Albumet "Me komme seint men me komme godt" ble en gedigens suksess, og solgte hele 25.000 eksemplarer. Det ble etterfulgt av nok en suksess "Me lig ikkje skrøyd".

August Mauritzen tok da frem kalkulatoren. Hvis vi kan selge 25.000 revyplater i Stavanger. Hva med Oslo? Vi kjøpte ikke helt det regnstykket, men bestemte oss allikevel for å gå i gang med et slikt prosjekt. Orkesteret ble lagt i hendene på erfarne Frank Cook. I en uke før julen 1978 kom 16 legendariske kunstnere fra sal og scene inn i studio og leverte sine prestasjoner direkte sammen med orkesteret. Erik Bye ga oss sine tanker om Henrik Wergeland til toner av Finn Ludt. Det var en krevende melodi, men Erik mente det var grei skuring og grep mikrofonen iført parkass og skjerf.

Etterhvert gikk parkassen og han sto i busserull. Litt rusk i halsen ble kurert, busserullen gikk, striskjorta gikk og han fullførte "Drømmeren i tårnet" i bare helsetrøya. Arve Opsahl kom som alltid presis, som den proffen han var. Men på morgningen hadde han oppdaget at hans kjære gamle amerikaner var stjålet, så han måtte innom politistasjonen på veien til oss. Arve skulle gjøre monologen "Den sinte mann", og det passet jo bra. Albert Nordengen rappet elegant Akerselva. Rolf Just Nilsen fikk udødeliggjort sin fantastiske operaparodi. I det hele tatt: Albumets 23 innslag er et fundament i norsk revyhistorie, og vil være til glede for kommende generasjoner.

Tore Hansen og Unit Five

Gro Anita Schønn hadde teft for kommende talenter. Allerede i 1975 introduserte hun Tore Hansen fra Hammerfest med sangen "Ikke gråt om det er vinter og det snør". Tore og jeg skrev teksten sammen. Noen år senere konfronterte jeg han med det. "Ja du præssa dæ no på mæ", sa han – med et glimt i øyet. Tore Hansen var en stor popkunstner og med sin gruppe Unit Five åpnet han dørene for en nordnorsk bølge i norsk rock. Tore hadde en bred livserfaring og hjalp også mange artister fram i egenskap av manager og omsorgsperson.

Unit Five

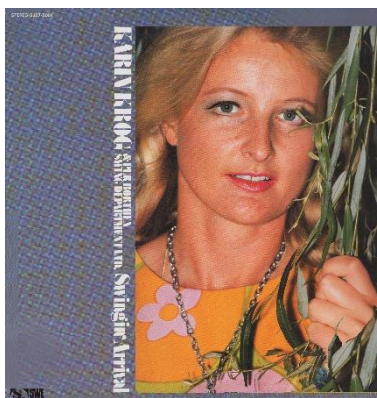
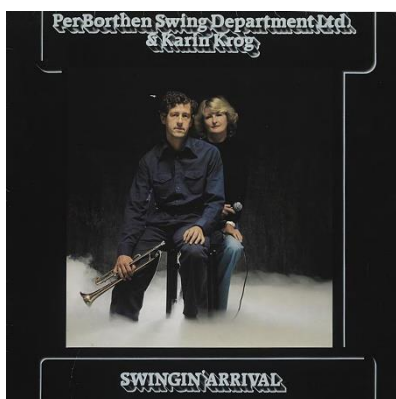
3 år senere, i 1978, akkompagnerte Tore Hansen og Unit Five Stein Ingebrigtsen i et TV program fra Hammerfest. For egen regning fremførte de "Nordlending". Dagen etter tok Ola Johansen første fly opp og signerte dem for Talent, foran nesa på 2 store internasjonale selskaper. "Nordlending" og debutalbumet ble store suksesser. UNIT FIVE fulgte opp med en rekke store albumutgivelser, men aldri et album uten at minst én single hadde banet veien.

Per Borthen Swing Department Ltd.

Vi lyktes også å få dette flotte jazzensemblet inn i Talent studio, første gang i 1977 med Jan Erik som produsent og Laila Dalseth som vokalist, og så i 1980 med Lars Otto Wollum som produsent og Karin Krog som vokalist. Per Borthen hadde med seg Totti Bergh, Aage Teigen, Terje Larsen, Tor Braun, Knut Ljung og Omar Heide Midtsæter.

- Laila Dalseth gjorde også et flott soloalbum "Glad There Is You" som ga henne Spellemannspris. Halve albumet var "live" fra Konserthuset med Arne Domnerus og hans musikere Bengt Hallberg, Claes Rosendal, Rune Gustavsson, Georg Riedel og Egil "Bop" Johansen.

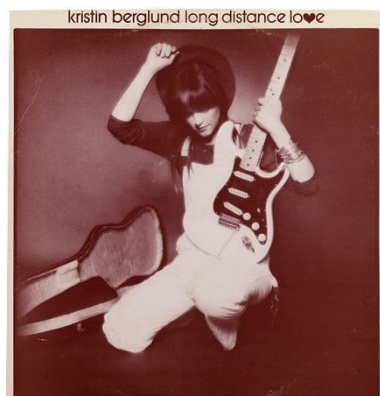

I 1980 tok Karin Krog over vokalistrollen. Denne platen ble også gitt ut i Japan. Laila Dalseth og Karin Krog er riktignok svigerinner, men først og fremst konkurrenter.

Men uansett 2 store Ladies Of Norsk Jazz !

Kristin Berglund

I 1978 presenterte Arne Schulze Kristin Berglund for oss, og vi gjorde noen prøveopptak. Hun imponerte stort med bl.a. egen vri på Elvis-låten "Money Honey". Da den legendariske produceren og teknikeren Eirik "The Norwegian" Wangberg besøkte oss, ble det bestemt å gi Kirstin Berglund sjansen med Eirik som produsent i Los Angeles. Eirik hadde en merittliste herfra til månen. Det holdt å nevne navn som Paul McCartney, Stevie Wonder, Grease-musikken. Han hadde jobbet med de fleste og de største. Et budsjett ble utarbeidet og Kristin dro til Los Angeles, sammen med vår produsent Ola Johansen, som skulle overvåke innspillingene. Selv reiste jeg over en langweekend. På mandag var alle samlet i Sound Labs Studio i LA. Det skulle i alt gjøres 4 låter. 2 av dem var innspilt

fredagen før. Så gikk vi løs på sang nr. 3. "If I Had A Way With Words" skrevet til Kristin av David Bellamy. Deretter gjorde vi den 4. låten. Den gikk så bra at noen foreslo å gjøre en ny versjon av en av sangene fra fredagens session. Den ble også satt ettertrykkelig på tape. Vi tar den andre sangen fra fredagen på nytt også, men først må vi ha en røypause. OK. Det var en risikosport å gå gjennom studiorommet da. Jeg snakket med et par av musikerne og spurte om de spilte fast i noe band, eller bare var studiomusikere. Nei vi har nettopp startet et band sa 2 av de, og øver inn reperoar i en hytte i utkanten av LA. Har bandet noe navn da, spurte jeg. Ja "Toto". Du kan selv se av musikerlistene hvem som deltok på Kristin Berglunds album.

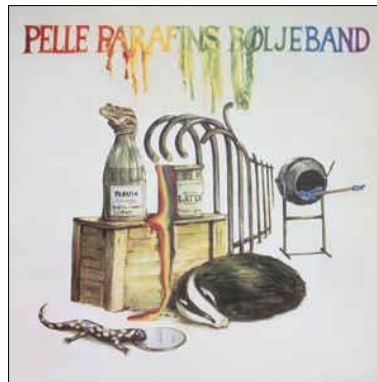
Etter de 4 Wangbergproduksjonene, overtok Tom Patrick Salisbury og fullførte albumet i Brussel og London. Flg. musikere medvirker på albumet (LA først): Jay Graydon, David Lindley, Fred Tackett, Larry Muhoberac, Jeffrey Pocharo, David Hungate, Jim Keltner, Knut Riisnæs, Bruno Castelluci, Gene Santini, John Mac Rebennack-the Doctor, Elliot Randall, Sneaky Pete, Billy Joe Walker Jr., Steve Foreman, Ian Underwood, Herb Pedersen med flere. Det låter dyrt – og det ble dyrt !

Inger Lise i London

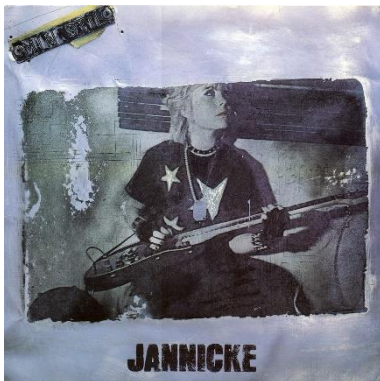
I 1979 reiste Inger Lise Rypdal til London og gjorde et spesialskrevet album, produsert av Henry Hadaway. Henry er en av bransjens Grand Ole Men, og ble i 2015 adlet med MBE orden av dronningen. Albumet ga Inger Lise innpass til World Popular Song Festival i Tokyo i 1980. Blant de 20 artistene der, kunne hele 4 smykke seg med en no. 1 på de amerikanske hitlistene, samt flere europeiske San Remo og Eurovision vinnere. Selv om det ikke ble seier, ble det gode opplevelser og minner for livet.

Tramteatret

Etter 2 album på det radikale selskapet MAI, fant den mangfoldige og kreative gruppa Tramteatret veien inn til Talent studio i 1980. Under kyndig ledelse av produsent Ola Johansen og tekniker Petter Hox ble det satt store milepæler med revyene "Back to the 80's" og "Det enkleste er pistol", samt TV-seriene "Serum Serum" og "Pelle Parafins Bølgebånd".

Jannicke

En vinterdag i 1980 kom en hardt øyesminket, skinn- og naglebekledd, 17-årig rock-tjei fra den svenske landsbygda til Talent studio i Oslo. Med rå energi og på en blanding av norsk og svensk erklærte hun «Sin egen stil», og fornærmet halve Norges mannlige befolkning ved å kalle dem «Svake Mennesker». Så sterk ble reaksjonene at den dobbeltsidige hitsinglen lå nr. 1 på VG-lista i ukevis, og ble 10-års aller største hit - uansett nasjonalitet ! Gry Jannicke Jarlum vokste opp på den svenske landsbygda i Värmland. Vennene til mor og far kom alltid i gamle amerikanere og sverget til 50-talls rock and roll. Jannicke ble oppfattet som meget trendy, men egentlig kan du også si hun var 30 år bak sin tid.

Kate Gulbrandsen og Mediakassetter

Etter Talentmassakren med aktørene Arne Bendiksen og Oscar Munch i kulissene, gjaldt det å finne nye bein å stå på. I 1983 startet arbeidet med mediakassetter. Prinsippet var å sette sammen et repertoar for forskjellige publikasjoner, i samarbeid med redaksjonene. Jeg gjorde prosjekter med bl.a. Se og Hør, Det Nye, Nå, Norsk Ukeblad og flere. Bladene fulgte opp med omtale og 1/1 sides egenannonser. Narvesen distribuerte ut til flerer tusen utsalgssteder. Mange av utgivelsene gikk i store opplag. Repertoarmessig ble det en blanding av innleid musikk fra plateselskapene, kombinert med egen produksjon. Det ble 5 år med slike produksjoner, bl.a. med Rolf Løvland som tekniker, låtskriver og medprodusent. Kate Gulbrandsen fikk sin debut og ble en gjennomgangsfigur.

Jens Book-Jenssens 3. comeback.

Jens Book-Jenssen ringte tidlig en søndags morgen i 1985. Han var nå 75 år gammel, hadde kommet seg gjennom en lang og vanskelig periode siden sist vi samarbeidet og hadde veldig lyst til å gjøre noe nytt. Jeg kunne tilby han plate, bok og lydbok. Han kom med et dikt på 8 linjer som han kalte "Det er

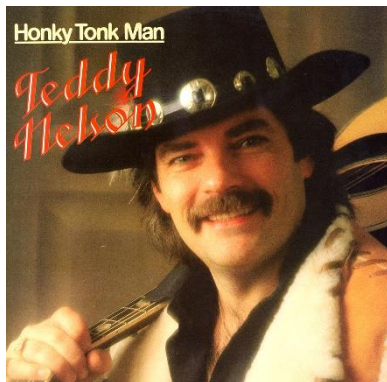

lov å være bli". Det var en veldig fin tittel og jeg spurte om han kunne skrive det ut til en hel sangtekst. Dagen etter kom den, og jeg satt meg ned sammen med Nick Borgen. Nick var opprinnelig fra Andenæs, men hadde gjort karriere i Sverige. Nå var han i Norge for en periode, og jeg innledet produksjonssamarbeid med han på like linje som med Rolf Løvland. Nick og jeg ble enige om konturene til sangen, og Nick vendte hjem til Göteborg og gjorde melodien ferdig. Orkesterbakgrunnen spilte vi inn i Ljudspåret studio i Göteborg, etter svært moderne prinsipper. Book'n la på sangen i Rainbow studio, og jeg har lovet Hege Schøyen å ikke si hvem som korer.

Lydbokproduksjonen ble gjennomført i Radio Motors studio i Storgata. Erik Heyerdahl hadde disponert fortellingen og Book'n fortalte sine historier. Petter Hox, tidligere fra Talent studio, satt bak spakene. Dette er unikt materiale som jeg er veldig glad for at vi fikk til. Lydboka inneholder også 40 sanger hvorav denne:

Teddy Nelson (1940 – 1992)

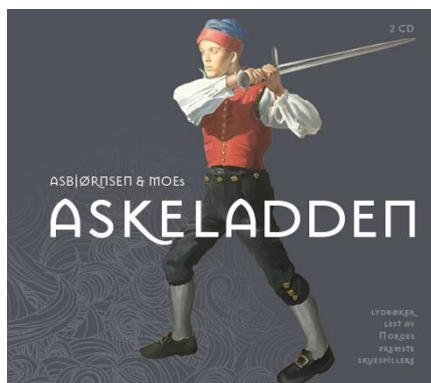
Under mottoet «hæla i taket - tenna i veggen» fylte han lokalene verden over, og sørget for høy stemning, fengende musikk og god underholdning. Teddy Nelson var en sann entertainer. Han slo igjennom i 1976 da debutalbumet «Diggy Liggy» toppet hitlistene. Etter hvert ble store deler av

verdens hans arbeidsplass og han ble første norske artist invitert til å opptre på USAs Grand Ole Opry i Nashville.

I Norge ble han på 80-tallet kåret til «Årets Countryartist» i NRK 4 år på rad. I USA ble han også kåret til «International Countryartist of the Year» i både 1981 og 1982. I 1989 ble han tildelt Country Music Roundup i London, den høyeste anerkjennelse av countrymusikk i Europa. Jeg hadde gleden og æren av å jobbe med han i 1985 og 1986. Med TEDDY NELSONs altfor tidligere bortgang i 1992, mistet norsk musikkliv en spennende utvikler, artist og songwriter.

Med Wenche Foss på eventyr

I 1986 var Rainbow studio digitalisert. Dermed var det slutt på båndstøy og Dolby støyreduksjonssystemer. Dette feiret vi med å invitere 4 betydelige kunstnere til å lese inn et utvalg fra Asbjørnsen og Moes eventyrsamlinger. Vi krydret med sprelske slåtter fra Sven Nyhus og velkjente barnesanger. I 2003 komplettert vi eventyrsamlingen med artistene Grethe Kausland, Anne Marie Ottersen, Jon Skolmen og Nils Vogt og i 2017 kom også Dennis Storhøy, Ingar Helge Gimle og Line Verndal med i dette eksklusive selskapet. Vi har kan tilby 74 av de mest folkekjære eventyrene i innlest form med en spilletid på ca. 15 timer.

Return

I 1986 hørte jeg NRK programmet Ungdommens Radioavis i bilen. Bandet RETURN fra Hedmark hadde vunnet en talentkonkurranse. Pete Knutsen og jeg dro opp til en låve på Stange og hilste på gutta i øvingslokalet. Siden kom de inn til meg i Rainbow studio på Grünerløkka. De hadde en halvferdig sang i kofferten. Tittelen var SING ME A SONG. Sangen ble skrevet ferdig på stedet, og handlet om villmannskjøring med tragisk utfall. Trygg Trafikk trykket låta til sitt hjerte. På Norsktoppen lå den i over et år før den ble fjernet. Deretter overtok et av multiselskapene kontrakten med Return, på en måte som man inntil da bare kjente fra utlandet. Men Knut Erik Østgård og bandet RETURN viste at de slett ikke var noen "one hit wonders".

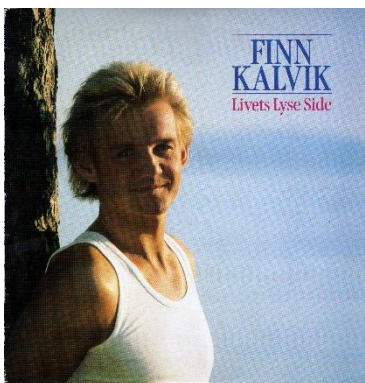
Vidar Johnsen

Vidar Johnsen fra Haugesund var bare 15 år da han vant en talentkonkurranse arrangert av Det Nye. Nick Borgen og jeg produserte hans debutsingle «Vår eneste jord» som nådde en fin 2. plass i radiohitlisten «Norsktoppen» på NRK P1. Siden startet Vidar på en lang vei mot vokalistjobben i Vamp fra 2000 til 2007. Så var han solo igjen, eller i samarbeid med svenske Peter Nordberg.

Finn Kalvik

Finn og jeg hadde startet vårt samarbeid allerede i 1969 med debutsinglen "Finne meg sjæl". Siden hadde han en lang og fargerik karriere gjennom samarbeid med bl.a. Manfred Eicher og Benny

Andersson. Han kontaktet meg i 1988 med spørsmål om jeg var interessert i å gi ut en single. Han spilte opp sin låt "Livets Lyse Side" og jeg var ikke i tvil om styrken i den. Finn ble inspirert og gikk like godt hjem og skrev låter til et fullt album. Vi reiste til Kristiansand og leide oss hver vår bungalow inne i dyreparken. Finn Kalviks album ble innspilt i Alf Emil Eiks Cross studio i Kristiansand. Vi fikk de beste musikerne; Valen på bass, Bruce Rasmussen på trommer og Bjørn Ole Rasch på keyboard. Stemningen i studio var god og det låt fint. Nå tar vi opp sa jeg til Alf Emil. OK. Etterpå ville jeg høre opptaket. Nei, det er ikke noe å høre. Jeg har bare samplet instrumentene. Det var et hardt slag, og jeg er vel ikke enig til dags dato at det var måten å

gjøre det på. Nye tider hadde meldt seg. Vi fullførte produksjonen og mixet hos Jan Erik Kongshaug i Rainbow studio.

Rune Rudberg

Allerede i 1983 ble jeg oppmerksom på Rune Rudberg. Han forlot barndomshjemmet som 14-åring

og hadde opplevd en god del før han endte som vokalist i countrybandet "2+2+2" (som 7. medlem). Bandet ble oppløst og Rune tok med seg søstrene Laila og Heidi Holm. Sammen dannet de "Run With The Girls" og sommerreggaen "Hot Summer" ble gitt ut i 10 land og gjorde det bra. Rune var nærmest en musikalsk kameleon; Han sang soul, R&B, country, rock, viser og han kunne ta Øystein Sunde på kornet. Hva liker du best selv ?, spurte jeg Rune. Jeg liker dansband jeg, svarte han, og det viste seg at pappa hadde vært bestyrer for danselokalet i Trøgstad. Lille Rune hadde stått bak scenen og beundret de store gutta fra Sverige, når de spilte. I samarbeid med Rune fant Nick Borgen og jeg en musikalsk profil

sånn midt i mellom Lasse Stefantz og Pet Shop Boys. Nick produserte og arrangerte og UT MOT HAVET ble årets hit i 1988. Det var en meget moderne produksjon. Kritikerne slaktet og publikum jublet.

Flyvende lansering

Finn Kalviks "Livets Lyse Side" og Rune Rudbergs "Ut mot havet" var de 2 første utgivelsene på nystartede Crema Records i 1988. For å lansere tok vi kontakt med Sven Hamnes, bror av missegeneral Geir som tidligere hadde jobbet for meg. Sven synes all tid som ikke foregår i luften er bortkastet, og flyr i dag for Norwegian. I et 4 seters Cessna tok vi oss rundt til Tønsberg, Kristiansand, Stavanger, Bergen, Trondheim og Trysil, snakket med aviser, nærradiostasjoner og DJs og signerte plater.

Jan Werner Danielsen

fra Nord-Odal var bare 12 år gammel da han vant en talentkonkurranse i 1988 og vårt samarbeid startet. Allerede som 4-åring viste han spesielle talenter for sang. Da kameratene spilte fotball eller lekte i skog og mark, satt han på gutterommet og fordypet seg spesielt i Barbara Streisand. Han lærte seg hennes fraseringer og teknikk, og utviklet det i sin egen stil. Nick Borgen og jeg skrev "Jeg ser en dag" til han. Den handler om store veikryss i livet, utrolig mesterlig tolket av en bare 12 år gammel kunstner.

Mimix

Da Mimix slo igjennom i 1990, satte de ny standard for hvordan norske danseband skulle låte. Det Vestfoldbaserte bandet ble hurtig rangert blant Nordens beste danseband, ikke minst også i Sverige, hvor de hadde mange turneer bl.a. med Vikingarna og oppdrag i TV-programmer. Suksessen lå delvis i spilleglede, delvis i samhold og lojalitet gjennom 25 år. Scenedebuten fant faktisk sted 17. mai 1972. Alle har ikke vært med like lenge men utskiftningene var sjeldne. Den besetningen jeg fikk jobbe med besto av Arvid Numme (vokal), Roger Askjem (vokal, keyboards, trekkspill), Jon Teyler (gitar), Alfred Håkonsen (vokal, sax), Bjørn Johannessen (bass) og sjefen sjøl: Marvin Hermansen (trommer). Vi gjorde 3 album sammen: «California Blue», «De nære ting» og «Jukebox».

Til sammen solgte de over 100.000 eks. Mimix gjorde sine innspillinger i Sverige produsert av Lars Åke Svantesson, tidligere bassist i Vikingarna.

Rett før en avtalt turné til Færøyene i 1993, dør dessverre Marvin Hermansen. Han var den selvklare leder, og primus motor i bandet. Etter noen år hvor de forsøkte å holde hjulene i gang, gikk medlemmene i 1997 hver til sitt, og Mimix ble historie. Men de ga andre norske danseband selvtilitt og viste hvor bra det kunne gjøres. Mange minnes ennå hits som "Kjære Sjømann", "Piken i dalen", "Tårer på ditt kinn", "Her lever sommeren", "Før eller siden"

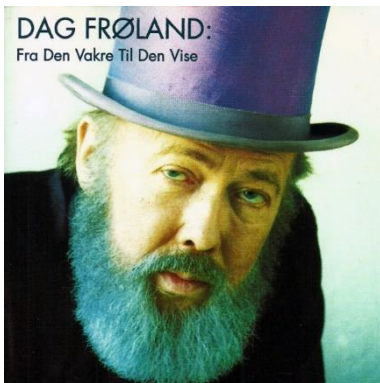
Scan Express

ble startet på Raufoss. I 1989 ga vi ut "Isabella-Naturella" som gikk til topps på Norsktoppen. Medlemmene var den gang Bjørnar Flikkeshaug på vokal, Trond Flikkeshaug på bass, Bård Svendsen, gitarer, Boye Wangensteen Berge, trommer og Trond Nagell Dahl, tangenter og keyboards. På høsten i 1990 dro gjengen til Stockholm. Bjørnar hadde skrevet "Swingkurs" og Scan Express vant like gjerne hele konkurransen Höstens melodier foran svenske storheter som Schytts, Sten & Stanley, Dannys, Vikingarna, mfl. Deretter gikk turen til Los Angeles i USA hvor de fikk prisen "Distant accord award" under en større gala med rockelegenden Little Richard som programleder. ScanExpress hadde, sammen med kollegaene i Mimix, satt en ny standard for hvordan norske danseband skulle låte.

Dag Frøland

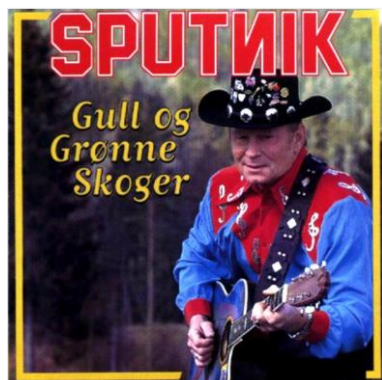
Min gamle venn Dag Frøland hadde etter en enestående rekke suksessrevyer på Chat Noir møtt veggen i form av eget revyteater i kostbare lokaler på Karl Johan. Han gikk inn i en svært tung periode. Tidlig på 90-tallet ble jeg enig med han om å digitalisere revyene for videomarkedet. Dette gjorde jeg i Egmonts studio i København, og gjennom dette fikk Dag tilgang på sårt tiltrenge midler.

I 1996 dukket Dag Frøland opp fra et langt selvpålagt eksil som en ridder Blåskjegg med et knippe nyskrevne sterke viser. Med albumet "Fra den Vakre til den Vise", var igjen pennen sylskarp og tungen velsmurt. Dag Frøland døde 26. januar 2010 bare 64 år gammel. Han har etterlatt seg en sann kulturarv med rundt 2000 tekster, flere hundre melodier og en rekke lyd- og bildeopptak fra sine revyer.

Sputnik

Den syngende lastebilsjåføren fra den lille bygda Bostrak i Telemark har solgt mer én million kassetter, mens det fantes. Jeg har selv sett avregningene fra Terje Busk. Kassettkongen er et enestående fenomen i det norske underholdningsuniverset. Tilnavnet SPUTNIK fikk han fordi han kuttet svingene raskere enn noen annen lastebilsjåfør. Når de andre hadde kjørt 1 fullt billass, hadde han kjørt 2. I 1993 kom han i Guinness Rekordbok da han opptrådte 36 steder fra Mandal til Tromsø på 72 timer. T-en i navnet sitt KNUT T. STORBUKÅS har han selv føyd til, fordi to andre i bygda hadde samme navn ! Intelligens er et mangeartet begrep. Det er ikke alle som skjønner det., og Sputnik er en smarting, og en hedersmann. På bruket hans er det absolutt orden, hvor maskiner og verktøy skinner og fungerer. Jeg fikk gleden av å besøke han hjemme på bruket, og smake på gryta te ho

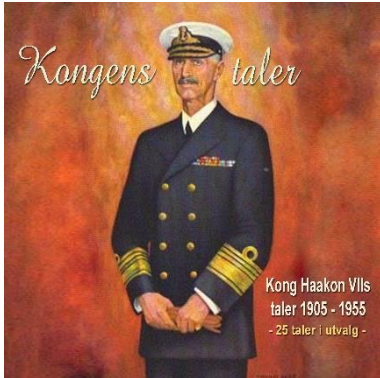
Vivian. Sammen har de bygd opp Sputnik-muséet som er blitt en severdighet i Telemark, og gjort store ting for andre mennesker, bl.a. i Thailand.

SPUTNIK er kanskje den mest ekte countryartist vi har i Norge. Han synger om hverdagslige sorger og gleder, ispedd et godt glimt i øyet. Han store musikalske forbilde er da også amerikanske Hank Williams, som tross en kort karriere satte dype spor etter seg som sanger og låtskriver. Til alle kritikere som tror at SPUTNIK er bare et rart fenomen - Ingen kjøper over én million musikkprodukter fra et rart fenomen. Telemark fylkeskommune ga kulturprisen for

2014 til «Sputnik» for hans innsats for kulturlivet lokalt og nasjonalt gjennom 55 år som artist. Jeg er stolt av å ha spilt inn 2 utmerkede album med han.

Kong Haakon: Kongens taler

I Stavern har de mye interessant, ikke minst et område med antikviteter, gamle bøker, aviser og plater. Der fant jeg engang Aftenposten fra min fødselsdag. Jeg fant også fantastiske gamle visebøker

med noter til. Og ikke minst; jeg fant et gammel minnealbum, en LP med 25 av [Kong Haakon](#)s taler, helt fra han sto på kaia i 1905 og talte til Christian Michelsen og den norske regjering og frem til hans aller siste tale i en alder av over 80 år. Dette har jeg digitalisert og renset slik at "Kongens taler" fremstår i meget god teknisk kvalitet. Samtidig så fant jeg et fyldig minnemagasin. For du som vil laste ned hele albumet, kan du også få med en fyldig booklet med masse bilder og informasjon. Kong Haakon VII vil alltid være en vesentlig del av norsk historie. Han fikk ny aktualitet med filmen "Kongens nei", og på "Kongens taler" kan du altså høre han selv i sine originale taler.